

Tone Seliškar / Zimski vetrovi

Ko je bila vila zapaljena, je Silantij tiho odšel, se vsedel na tla in pričel gledati, kako kroži svetli dim okoli lesenih stebričkov balkonske strehe. Kakor črne čipke so se zazibali rezbarski okraski, rožnati ogenj je prilezel skozi neštevilne luknje.

Vijak dima, gostega kakor saje, se je vzdignil do neba, potem pa je zbrala rdeča, mogočna grmada vse moči in odvrгла svojo dimnato kučmo.

Hiša je gorela kakor sveča.

A Silantij je sedel nepremično, si objel s krepkimi delavskimi rokami kolena in uprl oči v ogenj.

Sedel je, dokler mu ni zavpil na uho besen ženski glas:

— Siluška! Bog te varuj! Kaj si napravil? Kako pa naj odgovarjamo, če se naši povrnejo?

Tedaj je on odtrgal svoj pogled od plamena, pogledal ženo mračno in rekel prej sebi kakor nji:

— Baba prismojena! Kdaj neki se povrnejo?

Ona je utihnila pri priči in je kakor njen mož uprla svoje nevideče oči v ogenj.

Po njunih starih obrazih so rahlo blodile rožnate sence ugašajočega požara.

Tone Seliškar / Zimski vetrovi

Beli konjiki, dirjajoči čez neskončno ravan,
nevidni orjaki, rjoveči v neizmerno plan,
vrtinčasti stebri v snežene meglé,
besneči naskakovalci v ledeno gorje,
zdivjani žrebeci v ognju vihrajočih griv,
jokajoči topoli v silnih naskokih zimskih vetrov.

V sobi, tik okna, čuječi človek čuti udar,
trga iz sebe, reže, kakor da bi ukazoval vihar,
ozko skromnost človeškega duhá,
ki se mu hoče, hoče prostosti morjá,
belih konjиков, dirjajočih prek svóbodnih step,
zimskih vetrov, trgajočih stene plahega srca.

Beli konjiki, dirjajoči v severno stran,
nevidni vozači na jadrnih v valoviti ocean,
divja pesem besnečih valov,
nežni klici cvetočih bregov —
ta hip, ko vrača čuječi se v okove zidov,
morda že pojoči v svetlobi indijskih zvezd.